

Τρεῖς ἐπιθεωρήσεις γιά τήν ΕΟΚ

Εἰς «ΚΑΥΤΟ», ἐπικαίρῳ γεγονόσι ἔδωκε τή δυνατότητα νά φρεσκαρίσῃ φέτος τὸ καλοκαίρι τὸ τυποποιημένο θεματολογικὸ πλαίσιο τῶν ἐπιθεωρησιογράφων. Ἡ ΕΟΚ καὶ ἡ ἔνταξη τῆς χώρας μας εἰναιαν στόχος σὲ ἀρκετὰ νοῦμερα ἐπιθεωρησιακῶν θιάσων. Τὸ θέμα ἔχει πολὺ «ψωμί», ἀρκεῖ νὰ τὸ χειριστεῖ κανεὶς μὲ σκηνικὴ τόλμη, μὲ φαντασία καὶ πολιτικὴ εὐθυκρισία. Ὅπως δὴ ποτε, τὸ ὅτι οἱ περισσότεροὶ θιάσοι τοῦ εἴδους καταπιάντηκαν — ἄλλος μὲ περισσότερη, ἄλλος μὲ λιγότερη ἐπιτυχία — μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἔνταξης, εἶναι παρήγορο γιά τὴ θεματολογία τους καὶ μιά ἐνδειξη τῆς ἀποψῆς ποὺ ἀρχίζει νὰ διαμορφώνει ἡ κοινὴ γνώμη γιά τὸ τί εἶναι ἡ ΕΟΚ.

«ΣΙΓΑ ΤΟΝ ΠΟΛΥΕΛΑΙΟ»

ἀπὸ τὸ «Ἐλεύθερο Θέατρο» στὸ Ἰλσος Παγκρατίου

Τὸ «Ἐλεύθερο Θέατρο» μετὰ ἀπὸ μιά τετράχρονη σχεδὸν μαθητεία πάνω στὴν ἐπιθεώρηση τῆς δεκαετίας τοῦ '50 καὶ μὲ τίς προστάσεις τοῦ ἔδωκε τὴ θεώρησίν του γιά τὸ χαρακτῆρα (ἰδεολογικὸ καὶ αισθητικὸ) τῆς ἐπιθεώρησης ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μὲ τὴ φεικτὴ δουλιὰ του καταδείχνει τοὺς καρπούς ποὺ ἔδωκε ἀπὸ αὐτὴ τὴ μαθητεία. Μέχρι πῶς ὑπῆρχε μὲ τάση σατιρικῆς ἀμφισβήτησης τῆς αἰτίας. Φέτος ἐκδηλώνεται μιά αὐθόρμητη υἱοθέτησὴ τῆς. Τὴν ἐπιτυχία τῆς παράστασης συνιστοῦν τὰ κείμενα, ἡ ἀτομικὴ υπέκλιση τῶν μελῶν τοῦ θιάσου καὶ ἡ συναρμολόγησή τῶν ἐπὶ μέρους στοιχείων μὲ ἐνότητα ὅρους.

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ περιεχόμενο, τὴ δουὴ καὶ τὴ σατιρικὴ ἐμβέλεια τῶν κειμένων ποὺ γράφτηκαν καὶ πάλι συλλογικά καὶ προχωρώντας στὴν ἀτομικὴ καὶ συλλογικὴ ἐρμηνεία τους, ἡ παράσταση τοῦ Ε.Θ. μὲ τὸ «Σιγὰ τὸν πολυελαίον», ἀποδείχνει ὅτι ἡ ομάδα εἶναι ἀποκτήσει μιά ἀρκετὰ σαφὴ γνώση τοῦ κώδικα τοῦ εἴδους. Τὰ κείμενα, πυκνότερα σὲ θέματα, μὲ φαντασία καὶ συχνὰ σουρεαλιστικὸ χούμορ (π.χ. τὸ τραγούδι τῆς Α. Παναγιωτοπούλου στὸ «Εὐρω-Βιτσιῶν», μὲ ἐπιθεωρησιακὰ δικαιολογούμενους τύπους, καταπιάνονται μὲ καίρια προσδλήματα τοῦ τόπου.

Οἱ «Μαρμαρένιες κόρες», νοῦμερο καλογραμμένο καὶ καλοπαιγμένο ἀπὸ τὴν Α. Παναγιωτοπούλου, Ν. Τσκαρκασιάνου, σατιρίζει τὸ πολιτικὸ μας ξεπούλημα, ἐν ὅσῃ τῆς ἐντάσσῃ στὴν ΕΟΚ, τὴ μόλυνση, τὸ κυκλοφοριακὸ, τὴν ἀκοίδια καὶ τὴ μονόπλευρη λιτότητα. Τὸ «Φεστιβάλ Εὐρω-Βιτσιῶν», ἀπὸ τὰ πρὶο εἰστοχὰ, πρὶο ἀντιπροσωπευτικὰ νοῦμερα τῆς παράστασης, κομπιάζει τὸ ποῖόν καὶ τοὺς στόχους τοῦ φεστιβάλ τραγουδιοῦ τῆς «Γιουροβίζιον» καὶ τῶν μονοπωλίων ποὺ τὴ σπρώχνουν καὶ κάποιων ἀνάλογων ἐλληνικῶν ἐκπομπῶν «Εὐκωφίας», ποὺ συμβάλλουν στὴν πολιτιστικὴ καὶ κοινωνικὴ στορέδωση τῶν νέων. Συνοδικὰ τὸ νοῦμερο γελοιοποιεῖ τὴ νέα θεωρία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἰδεώδους ποὺ προπαγανδίζεται καὶ «πολιτικὰ», μὲ τὸ ἀπόθεγμα «Ἡ Εὐρώπη εἶναι ἐλληνικὴ». Στὸ νοῦμερο πολὺ καλὴ ἐπίδοση εἶχαν οἱ Α. Παναγιωτοπούλου, Σ. Φασουλῆς, Μ. Χουσεμῶλης.

Ἐκτακτὸ εἶναι καὶ τὸ νοῦμερο «Ἡ Γαλανοσκουρίτσα καὶ ὁ λύκος» (μετάφραση: ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ ΕΟΚ). Στὴν ἀποσπρόβλητὴ ἀπὸ τὴ Γαλανοσκουρίτσα (Ἰ.Β. Μαλτέζου) θεωρία τοῦ «Βέλου» τῆς γιά τὰ ὀφέλη ποὺ θὰ ἔχουμε ἀπὸ τὴν ΕΟΚ, ὁ λύκος (Μ. Χουσεμῶλης) ἀπαντᾷ μὲ τὴν πικρὴ του πείρα 2.500 γρόντων, τραγουδώντας στὸ τέλος ἕνα λυρικὸ τραγούδι αὐτογνωσίας.

Ἡ «Δίκη τῆς ΕΡΤ» εἶναι ἕνα ἀκόμη ἀξιόλογο νοῦμερο, ποὺ ἀντικειμενικὰ μὲ τὴν κλασικὴ παράστα τῶν δύο μικρῶν τηλεθεατῶν ποὺ ἀπο-

Οἱ Α. Πιατῆς καὶ Μ. Ἀδαμῶκη σὲ νοῦμερο τῆς ἐπιθεώρησης «Σιγὰ τὸν πολυελαίον».

εἶδον ἔξω οἱ Α. Πιατῆς καὶ Μ. Ἀδαμῶκη. Τὸ φινάλε σημαδεύεται ἀπὸ τὸ εὐφύσιστο εἶσωμα τοῦ καλαματιανοῦ, ποὺ χορεύει ὁ θιάσος — ἀντὶ τῆς καθερωμένης ἀποθέσεως, ὅπως λέγεται τὸ φινάλε τῆς ἐπιθεώρησης στὸ ρυθμὸ τῆς Μοσεγγέζας.

Θὰ ἦταν παράλειψη νὰ μὴν ἀναφέρουμε τίς πολὺ καλὲς ἀποδόσεις τῆς Μ. Παπακωνσταντίνου στὸ «Χιλονέτ ἢ ἑπὶ τῶν Ἑλληνοπούλες», τοῦ Ντ. Λύρα στὸ «Ἑλληνίδες Τσίλιγκες» καὶ τῆς Ε. Ἑμωζῆ στὴ «Δίκη τῆς ΕΡΤ».

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ θιάσου πολλὰ ὀφείλει στὴ σκηνογραφικὴ καὶ ἐνδυματολογικὴ δουλιὰ τοῦ Δ. Ζαρίση καὶ στὴ συνεργασία του μὲ τὸν Γ. Φλεβῆ. Ἡ ομάδα νομίζουμε πὼς πρέπει νὰ προσεῖξει τίς φωνητικὰς ἀδυναμίες τῆς στά μουσικὰ μέρη.

«ΜΑΠΕΣ ΚΑΙ ΦΑΠΕΣ» στὸ «Δελφινάριο»

Τὴν ἐπιθεώρηση τῶν Κ. Νικολαΐδη — Πυθαγόρα παρουσιάζει πολυμελὲς θῖσος, μὲ ἐπικεφαλὴς γνωστὰ ὄντοια, ὅπως οἱ Σ. Μουστάκος, Ν. Ρίζος, Γ. Γκιωνάκης, Θ. Βέγγος, Μ. Κοντοῦ. Μῆσα στὸ φανταστικὸ καὶ εὐρύχωρο σκηνικὸ τὰ νοῦμερα — ἀρκετὰ ἀπὸ αὐτὰ καλογραμμένα καὶ ἐρμηνευμένα ἀπὸ «τεχνίτες» — ἡ ἐπιθεώρηση τοῦ Δελφινάριου παίρνει τὸ χαρακτῆρα ὑπερθεάματος. Ἄν καὶ οἱ πολιτικοὶ στόχοι τῶν συγγραφέων δὲν εἶναι ξεκάθαροι — ξεκάθαρη εἶναι μόνο ἡ πρόθεσή τους νὰ παραποιήσουν τὸν τίτλο τοῦ ΚΚΕ καὶ νὰ συνδέσουν ἀτυχῶς βουλευτὴν του μὲ πρόσωπο τῆς ἐλληνικῆς μοναρχικῆς οἰκογένειας — κάποια εἰρήρα

γιά τὴν ΕΟΚ καὶ τὴν ἐντολή μας ἐπιχειρεῖται καθὼς καὶ γιά τὰ μέτρα τῆς μονόπλευρης λιτότητας ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἡγεσία τῆς Ν.Δ., στίς ἀσθενέστερες οἰκονομικὰ τάξεις. Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρονται σὲν τὰ ἀξιολογότερα νοῦμερα τὸ «Ἐσχετὰ ὁ Ζούπερμαν» μὲ τὸ Ν. Ρίζο, τὸ «Σὺ σὲ μὲς, Χειμῶν» μὲ τὸν Μουστάκο καὶ τὸ «Ὁ λοκρῦταμα τοῦ Θανάση» μὲ τὸ Βέγγο. Ὁ Γ. Γκιωνάκης ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοι, ἀποδείχνει τὴν πείρα του καὶ στὰ δύο νοῦμερα. Καλὲς οἱ μελέτες τῶν ἀρχηγῶν τῶν δύο μεγαλύτερων πολιτικῶν κομμάτων ἀπὸ τοὺς Κ. Παλίτη καὶ Π. Λαμπρόκο ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἰς συνδυασμὸν καὶ μεταξὺ τῶν νοῦμερων.

«ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΕΣ» στὸ «Ἀθηναϊκὸ Κηποθέατρο»

Οἱ συγγραφεῖς Κ. Καραγιάννης καὶ Γ. Λαζαρίδης εἶχαν τὴν ὥραία ἰδέα νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ σκελετὸ τοῦ διώνυμου διδίου τοῦ Ν. Τσιφόρου, προεκτείνοντας τον εἰς συμπεριλὴς ἀντιστοιχίες. Ὅπως κάποτε οἱ σταυροφόροι, σὶ δνομα τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ, ἐξυποθέτησαν τὰ ἐπικτατικὰ σχέδια τῆς Ἰσπανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἔτσι καὶ σήμερα κάποιοι ἰσχυροί, στὸ ὄνομα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἰδεώδους, ἐπιδιώκουν τὴν παρασάτηση κάποιων γωῶν. Οἱ σταυροφόροι τῶν Καραγιάννη — Λαζαρίδη εἶναι οἱ ἐξυποθετικοὶ κήρυκες τῆς ἐξόριστῆς μας ἀπὸ τὴν ΕΟΚ, ποὺ χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ μέσα γιά τὴν προσαρμογὴ μας σ' αὐτήν.

Τὸ ἐνγένημα τοῦληρὸ σὲν ἰδέα, ἀλλὰ ἀτολμο στὴν πραγμάτωσή του, εἶχε σὲν ἀποτέλεσμα ἕνα ἀδύναμο κείμενο, συχνὰ μελοδραματικὸ ποὺ μετοκινεῖται ἀπὸ τὴν ἡθοιογραφικὴ προσοκειμωδία στὴν ἐπιθεώρηση, γωῶς νὰ ἀποκλίνει οὔτε στὸ ἕνα οὔτε στὸ ἄλλο εἶδος. Ἡ παράσταση συνεπῶς διακατέχεται ἀπὸ αὐτὲς τίς ἀδυναμίες καὶ δὲν ἀποκτᾷ καὶ ἡ ἰδία συγκεκριμένο χαρακτῆρα, παρ' ὅλο ποὺ οἱ ἡθοιοποιοὶ καταθέτουν τὴν πείρα τους καὶ τὸ ταλὲντο τους, ὅπως ὁ Α. Λεϊβαδίτης, ὁ Β. Μπουγουλάκης, ἡ Μ. Βούρτσι, ἡ Κ. Λαμπροπούλου, ὁ Α. Βλέχος, ὁ Τ. Πολάτης, ὁ Στ. Στρατηγός κ.ά.